

дежи, като добиятъ само случайни знания, Селимински пояснява чрезъ такова сравнение:

„Това би било както кога се появи епидемия въ единъ градъ, тогава нѣкой да се погрижи и изпрати юноши да следватъ по медицина, за да се върнатъ и освободятъ града отъ епидемия“.

Едно съкратено до метафора сравнение имаме въ двата сродни случаи, вториятъ отъ които съдържа и една сентенция:

„Не се страхуваме, че вѣковниятъ славянски джбъ се заплашва отъ слабо то грѣшко дръвче“. — „Истинната идея е Божие вдъхновение, вѣченъ законъ; прочее, тя не само че не се забравя, но като се вкорени дълбоко въ сърцето на народитѣ, крепне и вирѣе като широкоразклоненъ джбъ, въпрѣки най-силнитѣ бури“.

Разширено сравнение, което се доближава до параболата, имаме въ този кжсъ отъ мемоаритѣ на Селимински, близъкъ по образъ и моралъ до евангелскитѣ притчи:

„Какво трѣбва да се направи? Въ земедѣлието винаги се захваща отначало съ изкореняване на трънетѣ и на непотрѣбнитѣ и вредни растения, а следъ това се оре очистената земя, сѣе се семе въ удобно време и се взематъ мѣрки за отглеждане на плодоветѣ. Сжщо така трѣбва да се постѣпва и съ човѣка. Грѣшка прави този, който иска да учи остарѣли люде съ нови идеи. Това би било праздна работа. Предварително трѣбва да се приготви почва“.

Подобно на повечето наши писатели отъ доосвободителната епоха, Селимински прибѣгва често въ речта си до народнитѣ пословици. Чрезъ тази мъдростъ или това остроумие на вѣковетѣ той се доближава до вкуса и езиковия навикъ на своитѣ събеседници, спечелва довѣрието имъ за мислитѣ или препоржкитѣ си, засилва правдата на наблюденията си, опирайки се на опита отъ миналото, внася елементъ на хуморъ или ирония въ освѣтлението на нѣщата, оживѣва по-отвлѣченитѣ си размишления. Въ тази точка на своята стилистика Селимински следва не само единъ непосредственъ усѣтъ, единъ навикъ, който го свързва съ срѣдата му, но и примѣра на древнитѣ, които често си служатъ съ тая фигура на речта. Черпейки отъ запаса си пословици, слушани между своитѣ сънародници, той ще пише, напр.:

„Вѣрата си е вѣра, а занаятътъ — занаятъ“, отговорилъ веднажъ. разбойникътъ, който постѣлъ въ петъкъ, на въпроса на попа, когото обиралъ и който му забелязалъ защо пости“.

„Турското правителство не възнамѣрява да подобри участъта на християнитѣ, защото пословицата „гдето блато, тамъ и жаби“ е винаги вѣрна“